

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 12. JULIJA 1940.

STEV. 44.

SAMOMORILEC MOROZOV

V času ruske boljševiške revolucije je živel v Moskvi velik bogataš Morozov. Ta mož ni znal najti svojemu premoženju boljše uporabe, kakor to, da je z vsemi močmi podpiral boljševike. Ko so komunisti prišli na krmilo, so tega svojega dobrotnika neusmiljeno uničili.

MOROZOVI NAŠEGA ČASA

Bridka usoda lahkomišljenega Morozovega ni izmodrila mnogih, ki danes hodijo po njegovih stopinjah. Živimo v dobi, ko razpada stari svet in vstaja novi. V tem mrzličnem času je vstalo pri nas veliko takih Morozovih, ki so v tako odločilnem času izgubili svoje glave in ne vedo več, kaj naj store, da bodo bolj gotovo rešili svoje vile, limuzine in razkošje, v katerem se valjajo. Mislijo, da bodo še najboljše izvozili, če začno na vso moč že v naprej kriviti svoje hrbte pred tistimi, za katere se boje, da bodo njih bodoči gospodarji. V svojem židovskem mišljenju se klanjajo vsem in vsakemu, ki se ga boje.

Zavest, da so zagrešili nepregledne vrste krivic, jih priganja, da si prizadevajo s svojimi tisočaki zasuti in zabrisati strahotno brezno svojih socialnih grehov. Kakor so bili vedno sebični in skopi, tako so sedaj velikodušni in radodarni do Kominterne in njenih organizacij, ker mislijo, da si bodo s to radodarnostjo odkupili pravico skopuštvu in samogoltnosti tudi za naprej.

HLADEN RAČUN KOMINTERNE

Zakaj ne bi Kominterni njihovih mastnih podpor hvaležno sprejemala, ko jih je pa tako potrebna? Toda tudi: zakaj naj bi jim prizanesla, če pride na oblast? Če jim zapleni premoženje tako kakor drugim, je to še vseeno več, kakor pa bi znesle njihove prostovoljne podpore.

IDEJNI MOROZOVI

Po isti usodni poti kakor Morozov in njegovi bogati posnemovalci pa gredo tudi tisti, ki sicer Kominterne ne podpirajo z denarjem, ker ga nimajo preveč, a se ji skušajo prikupiti z razkazovanjem svojih simpatij do boljševikov.

To so ljudje, ki se v teh velikih zgodovinskih časih bojijo imeti lastno prepričanje in se zanj boriti. Zato se želijo priključiti nekemu, o katerem upajo, da bi utegnil zmagati, ker kaže največ poguma in samozavesti ter prav nič ne izbira sredstev.

NIČVREDNO UPANJE

Na dnu srca goje tiho upanje, da si bodo s svojimi sedanji simpatijami kupili prizanesljivost boljševiškega režima. Toda usoda gre svojo pot. Če bodo s svojimi simpatijami kaj dosegli, potem bo to samo njihov lastni grob, grob, kakršen se je odprl tudi kratkovidnemu Morozovu, ko so njegovi podpiranci zmagali.

Kaj bi tudi boljševiki rabili polovičarske liberalne komunističe, ko so brez pomislekov streljali celo staro Leninovo gardo? Sedaj so jim seveda dobri, kot so bili dobri Morozovi tisočaki, ko pa zmagajo, pa takšne idejne pritepenice v zahvalo postrele.

Ali je vredno zatajiti svoje prepričanje in se obesiti Kominterni na rep, kakor to dela cela vrsta slovenskih idejnih Morozovih?

*

Ljudje, ki danes uporabljajo taktiko Morozovega, so pravi samomorilci, ki izvršujejo samomor v popolni idejni zmedenosti. Pogled nanje je več kot žalosten, ker so kakor ovce, ki same tišče v krvavo klavnico.

Ali želi še kdo priti v družbo teh Morozovih samomorilcev?

GROF CHARLES DE MONTALEMBERT

Letos je preteklo sedemdeset let, kar je v Parizu umrl eden najpomembnejših laičnih voditeljev francoskih katoličanov, grof Charles de Montalembert. Montalembert je bil eden najodličnejših zastopnikov francoskih katoličanov v parlamentu in najbistroumnejši borec za svobodo Cerkve v XIX. stoletju.

MONTALEMBERT — VODITELJ BOJA ZA SVOBODO CERKVE V FRANCIJI

Montalembertova zasluga je bila, da je zbral francoske katoličane k odločni akciji za osvoboditev Cerkve v Franciji. Francija je bila tedaj liberalna država, ki je slovesno poudarjala načelo svobode. Montalembert je to načelo pograbil in zahteval, da se načelo svobode uporabi tudi za Cerkve.

Velikanske težave pa je imel grof Montalembert, preden je s svojimi prijatelji pridobil katoličane same za to, da so se sploh začeli zanimati za vprašanje sprave med Cerkvijo in državo. Nje-

govi sodobniki žal niso doživeli trenutka, ko je papež Leon XIII. sam potrdil pravilnost Montalembertovega dela.

MOŽ DEJANJ

Montalembert in njegovi prijatelji niso marali biti svetu odmaknjeni puščavniki, ampak so hoteli s svojimi katoliškimi načeli sodelovati pri oblikovanju Francije. Ves njegov boj za svobodo Cerkve je temeljil na prepričanju, da je sprava med Cerkvijo in moder- no državo mogoča.

Montalembertovo plemenito mišljeno geslo je bilo: Svobodna Cerkve v svobodni državi. To geslo pa so Cavour in drugi politiki sprevrgli in ga razlagali kot svobodo države, da brezpravno Cerkve svobodno preganja.

*

Grof Montalembert je imel za francoske katoličane iste zasluge kot Görres za nemške in O'Connell za irske. Vsi ti so bili veliki laični voditelji katoličanov v boju za svobodo Cerkve. In ta zasluga jim ne bo pozabljena.

V BORBI PROTI RAZUMU

(Po stopinjah modernistov)

V »Reviji Katoliške akcije« št. 2. je napisal dr. Janez Jenko članek o ideologiji prof. Edvarda Kocbeka. Članek je obširen, temeljit in na znanstven način analizira miselnost prof. Kocbeka, urednika »Dejanja« in ideologa tako zvane tretje skupine, to je skupine, ki se zbira okrog predstavnikov nekdanjega križarskega gibanja.

Kaj dokazuje dr. Jenko? To, na kar so »Borci« že pred časom opozarjali. V gibanje, ki ga sedaj morda najbolj vidno zastopa Kocbek, so zašli vplivi raznih tujih miselnih tokov, ki nasprotujejo zdravi resnici in katoliškemu nauku. To so predvsem vplivi protestantizma in modernizma. V zadnjem času pa je Kocbek črpal svoja ideološka izvajanja iz pripadnikov nekrščanskega bergsonizma in tako zvane eksistenčne filozofije, ki je podlaga nemškemu narodnemu socializmu.

zumu vsako vlogo. Vera je svetemu pismu »rationabile obsequium«, Kocbeku je pa samo »stvar čustvenega doživljanja«. Kocbek vedno govori o življenjski neposrednosti in intuiciji. To so sicer lepe besede, ne skladajo se pa s katoliškimi dogmami.

Čudno, zelo čudno je, da njegovi prijatelji in zaščitniki ne razumejo ali nočejo razumeti, da ta ideologija vodi v verske zmote. Po teh stopinjah so šli modernisti ter mnogi drugi pokreti, ki so začeli z borbo proti razumu, končali pa z odpadom od prave vere.

KOCBEKOVO »GLOBLJE POJMOVANJE KATOLICIZMA«

Ne bi sicer trdili, da se Kocbek v ničemer ne loči od teh ideologij, kakor to pripominja v svojem članku tudi dr. Jenko. Toda medsebojne podobnosti je toliko, da je prav za prav milo rečeno, če pravimo, da hodi Kocbek na robu modernizma. Članek dr. Jenka je to dokazal. Kocbek se je predal relativizmu, to je naziranj, da objektivne resnice ni. Nevarnost takih nazorov je zlasti velika zato, ker jih Kocbek kot ideolog »Zarje«, skuša zanašati v katoliški pokret, kar se mu je to pri neki manjši skupini tudi že posrečilo.

In to naj bo potem mladina, ki bo katolicizem »globlje pojmovala«!

VERA MU JE LE STVAR ČUSTVA! SV. PAVEL PA PRAVI DRUGAČE

Kocbekovo ideološko stremljenje gre predvsem za »sproščeno osebnostjo«, ki ni odvisna od stalnih načel, se ne pokorava svetovnemu naziranju, ki vidi v avtoriteti zlo, v pokorščini pa poniževanje človeškega dostojanstva. Ideal mu je »suverena«, vsestransko nevezana osebnost, kakor so si jo zamislili francoski personalisti. Vendar pa gre v svojem programu veliko dalje kakor pa personalistični pokret, kajti združil ga je še z idejami drugih razdiralnih protirazumskih filozofskih sistemov.

Kocbek je sploh velik gorečnik v borbi zoper razum ter zoper vsako razumsko urejenost in zakonitost. Govori, da je treba razbiti pošasten obroč, ki ga je ustvaril v evropski kulturi razum. Tudi v načelnih, svetovno-nazornih vprašanjih odvzema ra-

TEŽAVE IN PROTISLOVJA PROF. KOCBEKA

Zlasti nedvoumno pa izpoveduje prof. Kocbek v svojih spisih verski iracionalizem. Tu je najbolj odkrit in v tem je tudi modernistom najbolj soroden. Zaključek njegovih iracionalnih nazorov bi bil tale: kdor koli se hoče kot osebnost razviti, mora napovedati razumu odločen boj. V kakšno protislovje se zopet zapleta Kocbek, vidimo takoj, če pomislimo, kaj je oseba. Oseba je namreč umna podstat, torej bitje, za katerega je bistveno, da ima um. Kocbek pa se bori proti razumu, torej podira osebnost. In kar z zlim dejanjem podere, tega z lepo besedo nikdar ne bo popravil. Taki nazori ne ostanejo brez posledic tudi ne na verskem polju, kjer so prav tako razdiralni, saj mora biti naša vera umsko opravičena.

Dosledno tem nazorom Kocbek čez mero poudarja v škodo načel-

10 let katoliške radijske ure v Ameriki

2. marca 1930. se je prvič razlegal glas katoliške Cerkve v ameriškem radiu. Od takrat se ta katoliška radijska ura ponavlja vsako nedeljo brez izjeme. Uspeh je presejal vsa pričakovanja. Prvo oddajo 2. marca 1930. je oddajalo 22 postaj v 14 državah Severne Amerike. V letošnjem marcu je oddajalo katoliško uro 94 postaj v 41 državah (vseh držav v USA je 48). V zvezi s kratkovalovno postajo WGeo, ki tudi oddaja katoliško uro, pa dejansko seže ameriška katoliška radijska ura po vsej zemlji. Katoliška ura — Catholic Hour — je danes najbolj razširjena verska ura v ameriškem radiu.

KAKO JE KATOLIŠKA RADIJSKA URA NASTALA?

Katoliška radijska ura je delo podjetnih ameriških laikov. Misel, da bi se vpeljala katoliška radijska ura, se je porodila l. 1928., ko so se ob predsedniških volitvah, pri katerih je kandidiral tudi katoličan A. Smith, posebno ostro pokazala protikatoliške struje. V novembru istega leta je nato skupina katoliških laikov predlagala na zborovanju »Narodnega sveta katoliških mož«, naj se tudi radio postavi v službo katolicizma, da se bodo tudi po tem potu razjasnjevali predsodki zoper Cerkve. Priznali so, da so katoličani večkrat tudi sami krivi, če so v mahah razširjeni predsodki zoper vero,

nosti golo dejavnost, nagone in voljo človeka. (Morda ni brez pomena, da si je naredila njegova revija prav ime »Dejanje«!) Tu gre Kocbek v smeri nekrščanske bergsonistične filozofije, ki se je zelo razpasla v nekatoliškem delu francoske literature.

RES »SVOJSKO« RAZVRŠČANJE VREDNOT

Toda Kocbek posega tudi na bolj praktično polje. Postavlja zahtevo po enotnem slovenskem nastopu brez razlike na svetovno prepričanje. Dosledno temu stavlja narodnost nad vero in zahteva, da se vrnemo nazaj pred Mahniča, ki je razbil pri Slovencih škodljivo narodno slogaštvo ter izvedel ločitev duhov in tako veliko storil za duhovnost in to v resnici in v dejanju, ne pa kot Kocbek samo z besedo in v »Dejanju«.

Vse te naznačene poteze Kocbekove ideologije niso samonikle, ampak bolj ali manj odsev sodobnih idej po zapadnem svetu, ki jih je avtor presadil na slovenska tla in jih skuša prilagoditi našim razmeram. Če se mu

ker se ne potrudijo dovolj, da bi jih razpršili.

Kljub mnogim pomislekom je bilo končno sklenjeno, da se v Washingtonu ustanovi posebna apologetična centrala, ki naj skrbi za rad. ure.

NAMEN »KATOLIŠKE URE«

Takoj v začetku so morali pomiriti drugomislece, da radijska ura ni ustanovljena zato, da bi ogrožala druge vere. Njen namen je samo ta, da »vsem poslušalcem ne glede na njih versko pripadnost razlaga nauke in pravna načela katoliške Cerkve, takšna kakršna so, v neoporečni znanstveni obliki na enostaven in preprost način.«

RADIJSKA DRUŽBA DOVOLILA BREZPLAČNE ODDAJE

V Ameriki imajo samo zasebne oddajne postaje, pri katerih je treba čas za oddajo drago plačati. Zato je katoliška radijska ura predstavljala tudi težko finančno vprašanje.

V veliko presenečenje pa je radijsko podjetje »National Broadcasting Company« izjavilo, da je pripravljeno dati čas za oddaje brezplačno na razpolago, če se bo le dovolj veliko število krajevnih postaj zanimalo za program in s pogojem, da bodo oddaje obdržale strogo verski značaj.

S to velikodušno ponudbo je bila radijska ura rešena. Začeli so zbi-

bo to posrečilo, če bodo te nebogljene sadike pognale korenine tudi v naši zemlji, pa je vendar drugo vprašanje. Kajti slovenska katoliška inteligenca in slovensko dijaštvo nista tako slepa, da bi nepremišljeno drvela v nevarne vrtince tujih, nekrščanskih ideologij.

KAJ JE EDINO PRIMERNO?

Človeka pa zazebe pri srcu, tako zaključuje dr. Jenko svoj uvod, če pomisli, da je ta mož ideološki mentor skupine katoliških dijakov, ki se zbirajo v akademskem društvu »Zarja«.

Zazebe ga pa tudi pri srcu, in to pristavljamo mi, če pomisli, da se dobe med katoliškimi izobraženci in celo med duhovniki nekateri, ki Kocbekovo ideologijo zagovarjajo, niega pa jemljejo v zaščito. Morda bi izostal marsikak spor, če bi tukaj enodušno vsi, ki imajo dobro voljo, zavrnil Kocbekove posebnosti in vsiljevanje te tuje učenosti odločno odgovorili, da katoliška skupnost ni noben poskusen zajček, na katerem naj se preizkušajo razne prepisane ideologije.

rati z izdatno pomočjo Kolumbovih viteзов sredstva za vzdrževanje centrale, za honorarje in za obsežno korespondenco.

Kaj pomeni to, da je radijska družba dala čas za oddaje brezplačno na razpolago, si lahko mislimo, če vemo, da bi bilo treba za katoliško uro po običajni tarifi plačati letno nad pol milijona dolarjev. Saj znašajo stroški celo sedaj še vseeno 35.000 do 40.000 dolarjev letno.

PROGRAM

Oddajni program obsega poleg verske glasbe skrbno izbrano vrsto predavanj o Bogu, veri in Cerkvi, cerkveni zgodovini, liturgiji, osebnem posvečenju, o stališču kristjana v svetu in o socialnem delu Cerkve. Predavanja trajajo po 20 minut in so znanstveno na višku, vendar tako podana, da jih tudi nekatoličani zlahka razumejo.

Za najboljšega radijskega predavatelja velja msgr. Fulton J. Sheen, profesor na katoliški univerzi v Washingtonu. V svojih predavanjih je obravnaval naslednja vprašanja: Avtoriteta in svoboda v luči katoliške nauke, Napačna svoboda, Osebnost in delo, Kapitalizem in zasebna lastnina. Za postne nedelje je imel vrsto govorov z naslovom »Sedem poslednjih Jezusovih besed na križu in sedem glavnih grehov človeštva.«

VELIKO ZANIMANJE

V petih tednih od 5. januarja do 13. februarja je dobila centrala radijske ure 164.413 pism in dopisnic z raznimi vprašanji in naročili malega molitvenika. Teh molitvenikov so brezplačno razposlali svojim poslušalcem 200.000 izvodov.

Posamezna predavanja natisjejo in jih brezplačno oddajajo poslušalcem. Večje cikle predavanj pa tiskajo kot knjige in brošure, ki se potem prodajajo v knjigarnah. Na ta način so razpečali že 1.250.000 izvodov raznih publikacij.

POSLUŠALCI IN USPEH

V letu 1930-31 je imela radijska ura 12.000 poslušalcev. Število se je naglo dvigalo in se v desetih letih skoraj podvajsetorilo. Letos ima radijska ura približno 225.000 poslušalcev. 20% od teh je nekatoličanov. Zaradi teh je radijska ura zlasti važna, ker na uspešen način pobija globoko ukoreninjene predsodke proti katoliški veri.

List »New York Catholic News« je pred kratkim o uspehu te ure med drugim tole poročal: »Katoliška ura ima velike zasluge za to, da so protestanti na jugu začeli gledati Cerkve v pravi luči. Ta ura odstranja nesporazumljenja in ustvarja katoličanom prijaznejše ozračje.

Ameriška katoliška radijska ura je torej dragocena in pomembna pridobitev, ki kaže, kako morajo katoličani znati porabiti vse pridobitve moderne tehnike v korist katoliške resnice.

Kako je na Poljskem

Iz zasedenih predelov Poljske, kjer gospodarijo boljševiki, prihajajo vsak dan slabše vesti. Sovjetske oblasti so začele sistematično uničevati narod in to ne samo poljski, ampak tudi ruski in ukrajinski in beloruski. Najhujše preganjajo inteligenco in premožnejše kmete, katere obtožujejo, da sabotirajo odredbe sovjetskih oblasti za kolektivizacijo posesti.

PLENENJE, NASILJE, STRAHOVLADA

Ko so boljševiki zasedali predele vzhodne Poljske, so govorili, da prihajajo ne kot sovražniki, ampak kot osvoboditelji ljudstva izpod jarma poljske gospode. Toda narod, zlasti pa inteligencija, temu niso verjeli.

BLAGA ZMANJKUJE

Takoj ko so Sovjeti zasedli Poljsko, so začeli sistematično zniževati življenjski standard prebivalstva do tiste nižine, na kateri je življenje v Sovjetiji sploh. Pred prihodom na Poljsko je vsak sovjetski vojak dobil po tisoč rubljev za nakup potrebščin. Uradna vrednost rublja se je določila na 1 poljski zlot, trgovcem pa je bilo prepovedano, da bi zviševali cene. Posledica je bila jasna. V najkrajšem času so z ničvrednimi sovjetskimi rublji razgrabili vse blago. V decembru 1939. so z izgovorom, da bodo izvršili reorganizacijo trgovine, zaplenili vse zaloge v skladiščih in trgovinah na veliko. Likvidirana so vsa velika zasebna podjetja v korist državnih magazinov ali sovjetskih zadrug, ki so podvržene strogemu državnemu nadzorstvu. Vse rezerve v surovinah in v blagu so bile odposlane v sovjetsko Rusijo. Kmetom so pobrali vse zaloge žita in vso živino. Ponekod so uvedli sistem plačevanja v zlotih, zlate pa so takoj vzeli iz obtoka, ne da bi dovolili zameno. Po trgih in po vaseh so zaplenili obleko; nihče ni smel obdržati več kot dvojno perilo in eno vrhno obleko.

ZMANJKANJE ZDRAVIL

Zbrali so vsa zdravila in jih v velikih množinah odposlali v Sovjetsko Rusijo. Že od januarja naprej ni bilo mogoče dobiti v tistem delu Poljske, ki so jo zasedli Sovjeti, niti enega aspirina, niti vate, niti joda, niti kakršnegakoli zdravila. Posledica tega so bile epidemije in povečana umrljivost. Zdravnikom je njihova praksa skoro povsem prepovedana. Tisti pa, ki še imajo pravico ordinacije, morajo plačati državi 80% svojih dohodkov. Na ves zdravniški stan pa se izvaja pritisk, da naj se preseli v Sovjetsko Rusijo. Veliko število zdravnikov so tja odvedli siloma.

ZMANJKUJE DENAR

Najtežje je zadela vse narodne sloje uredba, ki je bila objavljena 21. decembra 1939. S to uredbo je bil razveljavljen poljski zlot. Ob tej priliki so zaplenili vse račune v bankah kakor tudi vse vložne knjižice. Odpri so blagajne in vse, kar so našli v njih, so sovjetske oblasti zaplenile. Tako je narod izgubil vse svoje imetje.

IZTREBLJANJE INTELIGENCE

Sovjetske oblasti se z vso odločnostjo trudijo, da bi uničile inteligenco: državne uradnike, zastopnike svobodnih poklicev, umetnike, književnike itd. Boljševikom je jasno, da so ti glavna ovira boljševizacije na Poljskem. Uradnike so odpuščali v množicah. Ti odpuščeni uradniki so morali pozneje izjaviti svojo lojalnost sovjetskemu redu in izjaviti, da žele postati sovjetski državljani, če so hoteli dobiti sploh kakšno zaposlitev. Ob tej priliki so morali izpolniti formular s petdesetimi vprašanji. Delo dajejo posebne borze dela, dajejo ga pa samo svojim članom. Z raznimi izgovori se branijo, da bi izobražence sprejele med svoje člane. Nekaj uradništva je vendar ostalo v upravi. Ti so potrebni za to, da uvedejo v delo tiste, ki so jih Sovjeti sedaj nastavili. Nastavili pa so običajno bivše robijaše in pa komuniste, ki so jih privedli iz Sovjetske Rusije. Ko bodo ti uvedeni v delo, bodo stari uradniki odpuščeni ali v najboljšem slučaju jim bodo ponudili zaposlitev v Sovjetski Rusiji.

PREGANJANJE DELAVSTVA

Delavske mase so do Sovjetov še vedno rezervirane. Podržavljenje tovarn in geslo o »izročitvi tovarn v upravo delavskih množic« ni imelo mnogo uspeha. To tem manj, ker so namesto kolektivne uprave tovarn, ki so jo uvedli v začetku zasedbe, sedaj izvedli sovjetski sistem, ki delavce popolnoma predaja od vlade imenovani tovarniški upravi in pa mestnemu komunističnemu odboru. Odpravljene so stare strokovne organizacije, delavske voditelje pa so zaprli, ne izvzemši poljskih, ukrajinskih in judovskih socialistov. Namesto strokovnih organizacij so ustanovili »Profsojuze« po sovjetskem vzorcu. Te upravljajo uradno nastavljene osebe, ki najčestje prihajajo iz Sovjetske Rusije. Delavske plače so nizke, od 100 do 150 rubljev mesečno.

DEPUTACIJE DELAVCEV

Komunistična propaganda med delavstvom je silno aktivna. Skupino delavcev so odpravili v Moskvo, da tam obiskujejo tečaj za spoznavanje komunistične ideologije. Po

tečaju so vse zadržali v Rusiji. Tisti, ki se jim je posrečilo uiti, pripovedujejo, da so jih v Moskvi in Kijevu naglani na ulice v ukazom, naj vpijejo: »Evo, tako izgledajo poljski delavci!« Ta dogodek je med poljskimi delavskimi množicami napravil zelo slab vtis.

Sovjetske oblasti tudi sicer organizirajo večje skupine poljskih delavcev in jih odvajajo v notranjost. Število na ta način odvedenih delavcev znaša doslej 100.000. V Donskem bazenu dela v izredno težkih razmerah 25.000 ljudi iz zasedene Poljske, enako število jih je pa tudi v Sibiriji. Po pisanju moskovske »Pravde« dela 700 poljskih delavcev pri gradnji novih tovarn v Krasnojarsku.

TEŽKO ŽIVLJENJE

Celo po pisanju rdečega tiska je življenje v zasedeni Poljski zelo težko (Rdeča zastava iz Lwowa od 13. dec. 1939.) Pred skladišči čakajo dolge vrste kupcev, skladišča so prazna, mesta nerazsvetljena, razvaline, ki so ostale po vojski, nepospravljene, na vseh straneh pa kraljuje beda. V Kutnu je bilo v začetku februarja težko dobiti celo kruh. Dajali so ga po pol kg na osebo za tri do štiri dni. V nekem drugem mestu je zadruga delila vsak drugi dan po malo kruha, vsak teden po malo petroleja in soli, vsakih 15 dni pa po 500 g sladkorja na osebo. Goriva ni, zlasti v trgih ne. Zaloge premoga so zaplenjene, drva silno draga. Življenje slabo plačanih delavcev je težko in nezadovoljstvo veliko...

Delovne sekcije Kominterne

Da si ustvarimo pravilno predstavo o delu Kominterne, je treba spoznati njeno organizacijo in delo in to ne samo javno, ampak tudi tajno. Državna tajna so materialna sredstva, ki jih Svet ljudskih komisarjev daje na razpolago Kominterni. Njih znesek je mogoče samo uganiti po številu sekcij, ki jih Kominterni vzdržuje. Sekcije Kominterne so:

1. organizacijska,
2. obveščevalna,
3. agitacijska ali propagandna,
4. administrativna,
5. oddelek za inozemstvo.

Najvažnejša oddelka sta zadnja dva, ker so jima podrejena nacionalna podtajništva.

Odg urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).